

[A. Lyngø.]

bevillingerne bemærke, at det er, ligesom man i den senere tid kan mærke, at i hvert fald visse kredse hernede begynder at tvivle og vakle i troen på, at den politik, den linie, der har været fulgt efter nyordningen, er rigtig.

Enkelte artikler tyder herpå, således den leder, der den 10. marts stod i „Berlingske Tidende“ med den talende overskrift: „Er ofrene ydet forgæves?“ Når man sammenholder den med andre artikler, jeg tilfældigt har set, f. eks. den, der stod i „Aalborg Stiftstidende“ den 20. januar i år: „For hårdt tempo i Grønland“, er tendensen mærkbar. Jeg ved ganske vist ikke, hvor megen tilslutning sådanne tanker har. De kan jo være udtryk for enkelte journalisters private meninger.

Må jeg i anledning af disse stadig opdukende røster sige, at jeg er ked af, hvis en sådan tvivl er ved at opstå hernede med eventuel konsekvens for bevillingerne til Grønland, fordi mange reformer ikke tåler reduktion af bevillingerne. Jeg henviser til, hvad jeg i dag har sagt om skolens vanskeligheder på grund af udsættelser.

Jeg er selvfølgelig klar over, at disse røster udspringer af kærlighed til Grønland, af ønsket om ikke at gøre det forkerte og om ikke at forcere udviklingen til skade for grønlænderne. Men så skal man på den anden side passe på, at man ikke gør skade af lutter omsorg. Når man er i tvivl, er det bedst at henholde sig til det, flertallet af folkets egne repræsentanter finder egnet, og jeg tror, at den begyndende agitation hernede er ved at gå imod landsrådets flertal.

Det er jo, som om dele af befolkningen hernede i Danmark ikke helt kan frigøre sig for den ortodokse tankegang, at grønlænderne var lykkeligere som primitive sælfangere på småpladserne, og at nyordningen, der lokkede folk til større produktionssteder, har gjort grønlænderne ufrie. Nej, fra de allerfleste grønlænderes side er der ingen vaklen i ønsket om, at den grønlandske nyordning med hensyn til erhvervene skal følge den linie, som er anslået af landsrådet, at fiskeri og fiskeindustri skal udvikles så hurtigt som muligt med tilsvarende omplacering af befolkningen, således som investeringsevnen formår det. Enhver vil jo

gerne have, at Grønlands underskud bringes ned, og den eneste vej hertil er en større produktion.

De økonomiske ofre er ikke ydet forgæves. Det har man aldrig før ment, hverken fra grønlandsk eller dansk side — så hvorfor mene det nu? Jeg tror, at man ofte hæfter sig for meget ved de økonomiske ofre, som man siger er for store i forhold til den lille befolkning på 24 000 mennesker. Disse anskuelser har jeg tidligere mødt i bladet „Skatteborgeren“, der ganske naturligt pegede på Grønland som en stor økonomisk byrde for danske skatteborgere. Jeg tror, at det er det blad, der engang kom med den bemærkning, at det ville være billigere at flytte alle grønlændere herved og underholde dem her.

Jeg tror ikke, at man skal se sagen på denne måde. Jeg tror heller ikke, at det er heldigt at blive ved med at fremstille Grønland som underskudsforretning. Der er selvfølgelig et stort underskud, hvis man kun ser på statsregnskaber, men det er ikke alene det, man skal se på.

Ser vi på finanslovforslaget for 1956—57, ser budgettallene således ud: Den kgl. grønlandske Handel balancerer med 60 mill. kr., mens der påregnes et underskud på 38 mill. kr. for ministeriet for Grønland. Det er rigtigt, at det er altfor store tal, hvis man vil se det som noget, der kun gøres for grønlændernes skyld, og at det kun er grønlænderne, der nyder godt af hele foretagendet. Men således skal man ikke se på det.

Man må huske, at budgettallene indeholder store udgifter til videnskabelige ekspeditioner og undersøgelser, til radio- og vejrtjeneste, som skal drives i henhold til internationale forpligtelser, og som skulle foretages, selvom Grønland var ubeboet. Man må huske, at store dele af disse millionbeløb vender tilbage til Danmark som lønninger og arbejds løn, til indkøb af materialer, til nyanlæg og reparationer, til leje af skibe og flyvemaskiner og til nyanskaffelser til skibsflåden, og at hele handelsomsætningen med import- og eksportvarer giver indtægter til danske købmænd og giver beskæftigelse for mange hernede.

Hvor stor del af beløbet der bruges i Grønland som lønninger til grønlænderne selv, er det ikke muligt at se, men vi kan se, at der som betaling for indkøb af de grøn-